

„Víš přece, že žádnou zakázku nevzdávám. Takže díky za radu i doporučení, ale budu dělat svou práci úplně stejně, jako obvykle. Jen trochu víc obezřetně. Dohodíš mi někoho podobného, jako byl Lobos? Toho vola je mi docela líto. Na fetku byl paradoxně dost spolehlivěj a zbytečně nepindal.“

„Po někom se poohlídnu. Jen musíš chvíli vydržet. Takový lidi nerostou na stromech.“

„Jasná páka. Netušíš, jestli se Yvonne včera nesešla s Najbrtem? Myslím, že ta by ho odprásknout dokázala. Nedošlo mezi nimi k hádce?“

„Yvonne se hádá s každým, když není po jejím. Pravdou je, že na sebe před týdnem ječeli kvůli jednomu kšeftu, ale aby ho kvůli tomu zabíjela? Sotva. Taky by nepoužila střelnou zbraň, ale hezky tiše mu něco nasypala do žrádla nebo pití, aby ho umlčela čistě. Přesně její styl.“

„No, přesto. Kdybys o ní zaslechl něco podivného, dohod' echo. Já už půjdu, ještě něco mám. Měj se a dík.“

Při odchodu na baru zatáhnu Vítovu útratu, protože ono není na škodu, začít jednou za čas nějakou tisícovku, když si udržím dobrou zdroj informací. Ještě donedávna jsem využívala k podrobnému špehování Lobose, jelikož Vítů je místní kápo a takovéhle službičky jsou pod jeho úroveň. Snad mi sežene náhradu dostatečně rychle.

Před putykou jako na zavalanou zrovna stojí taxi. Nasednu a udám adresu v Říčanech. Jedu za Petrem a nemám ani zpoždění. V jedenáct tam budu s přehledem, rovněž zbude dost času na koupi vína ve večerce. Sáhnu po vyzkoušeném australským Shirazu, pro sichr беру rovnou dvě lahve. Pouliční lampy lehce problikávají, někde štěká pes, přes cestu mi přeběhne kočka.

Před vilou vylovím klíče, abych nakráčela dovnitř. Zrovna rozkvetly třešně. S požitkem vtahuju do nosu provoněnej vzduch. Nahoře v patře svítí světlo, takže bezpečně vím, že Petr leží na posteli v teplákových šortkách, volném triku, a jistě drží v rukách oblíbenou romantickou knihu. Občas si ho kvůli červené knihovně dobírám. Zároveň vím, jak má po krk hororů či detektivních záhad. Proto taky potřebuje relax a přesměrování.

Zarachotím klíčem v zámku, otevřu dveře, okamžitě se rozsvítí automatický světlo. Odložím víno na botník, bundu pověším na věšák, z nohou skopnu boty, na moment si užívám vůni pánského brlohu. Z Petrova kabátu cítím dřevitý parfém s podtóny citrónu. Usměju se, pr tože slyším, jak se snaží tiše našlapovat, aby mě zezadu mohl obejmout a opřít si bradu o mou hlavu. Některý rituály zkrátka neomrzí ani po letech.

„Ahoj krásko. Konečně jsi zase tady,“ zašeptá mi do ucha a zlehka začne líbat na ušní lalůček, pak na krk. Přesně ví, co na mě platí.

„Ahoj pitevní admirále, taky mi skoro začalo být smutno,“ odpovím, otočím se k němu čelem, chytím ho za zátylek a přitáhnu si Petrovu hlavu o poznání níž, abych mohla v hlubokém polibku vychutnat doteky úst, jazyka, ale také pocítit vzrušení a chtíč. Po chvíli se jen nerada odtáhnou. Pošlu ho, aby nám nalil víno. Sama rychle zapluju do koupelny, kde ze sebe shodím oblečení a dám si krátkou, přesto důkladnou sprchu.

Potom jdu zabalená v osušce do ložnice. Najdu ho ležérně naaranžovanýho na posteli. Tričko prozíravě sundal. Vypadá skvostně. Tělo má vypracované z každodenní dřiny v posilovně, kterou si vybudoval ve sklepe, obličej až příliš pohledný od přírody. Tmavé krátce střižené vlasy, výrazné temně modré oči, čelist by mohl závidět i Vojta Kotek. Jestli k někomu byla příroda štedrá, tak právě k Petrovi.

Má štěstí, že nejsem žárlivá. Není mým majetkem, tudíž kdyby si užil i s jinou ženskou, nenaštvo se. Trošku si rýpnu, abych ho více vydráždila. Jsem si dobře vědoma, jak moc miluje moji proříznutou pusku: „Hele, nepřibral jsi trochu?“ uculím se.

„A nejsi ty náhodou nějak moc drzá?“ oplatí s úsměvem, ale vidím, jak sjede očima k pevným břišákům, jestli náhodou nemám pravdu.

Vezmu skleničky se Shirazem a za mírného pohupování boků, pomalu, co noha nohu mine zamířím k němu. V očích vidím jiskru a ve chvíli, kdy mu podám skleničku, strhne osušku. Opatrně mě stáhne k sobě tak, abych na něm obkročmo přistála. Přitukneme si, upijeme, a já zřetelně ucítím jeho penis. Tiskne ho pevně celou svou tvrdou délkou. On se maličko vrtí, aby mě více vydráždil. Snaha není marná.

Moje vlhkost proniká do látky Petrových kraťasů. Odložím sklenku na stolec, vezmu i jeho, kterou dám hned vedle. Využije příležitosti,

kdy nehrozí rozlítí vína do postele. Chytí mě kolem pasu a vychytrale přitáhne tak, abych k němu byla čelem. Lačně ho políbím, zároveň dráždím zbytnělé mužství přes kraťasy. Vzrušením vzdychá, což vybudí i mou touhu.

Pomůžu mu osvobodit od zbytečného kusu oblečení a nechám ho, aby do mě vklouzl, potom začal přirážet. Dráždí mi bradavky jazykem, zatímco se proti sobě pohybujeme s vášní i lačností nám vlastní. Rytmus se zrychluje, oba vydáváme čím dál tím hlasitější potvrzení slastných pocitů. Orgasmus nás schvátí téměř najednou. U mě skončí výkřikem, kterej nemusím tlumit, protože za zdí nejsou sousedé.

Udýchání, upatlení, svorně upocení se políbíme, načež jdeme do sprchy, kde nás čeká druhé kolo. Ukojení a osprechování upadneme spokojeně do postele. Usnu, jako když mě do vody hodí. Nic se mi nezdá, jen mám k ránu dojem, jako by na mě sáhla smrt, tak moc se mi zachvěje srdce úzkostí. Prudce se posadím, koukám kolem sebe. Petr pokojně oddychuje, za oknem svítí slunce.

Zvláštní. Pocit úzkosti je pryč, jako mávnutím proutku. Možná se mi někde v podvědomí usídlila Vítova domněnka, že jsem v nebezpečí. Dlaněmi si přejedu oči a jdu nachystat snídani. Zapnu překapávač, do varné konvice natočím vodu, připravím šálky na kávu a hrnky na čaj. Do topinkovače zacvaknu toustovej chleba, vyndám máslo, marmeládu, šunku, sýr, nakrájím zeleninu.

Petr přišourá přesně ve chvíli, kdy už sedím u stolu. Zrovna se soustředím na mazání másla na čerstvou topinku. Naleje si kávu, políbí mě do vlasů a rozespale zabručí: „Dobrý ráno, jak ses vyspala, Jezinko? A co ta snídane? Většinou to necháváš na mně.“

„Dobrý, zlato. Spánek v pohodě. Jen k ránu jsem měla podezřele divnej stav. Něco, jako pocit děsu, při kterým mi zběsile bušilo srdce. Nejsem zrovna posera, ale tohle mě vážně vykolejilo. Tak jsem se uklidňovala činností než se probudíš.“

„To se občas stává i mně. Je to tím, jakou děláme práci. Já mám na stole každou chvíli někoho, kdo pro druhé vypadá děsivě. Už si ani neuvědomuju, že nejsem kvůli práci docela normální. A někdy zkrátka podvědomí vytáhne něco, kvůli čemu pak čtu sladký romány pro ženy. Kompenzuju tím míru podvědomého stresu.“

„Mně stres odbourává Anděl. Když zabořím ruce do jeho srsti.“

„V jedné knize jsem nedávno četl, že kočky umí sejmut z lidí stres, ale z vědeckého hlediska jde o blbost. Románová fikce má málokdy co společného se skutečným životem.“

„Skutečněj život je nepopsatelněj. V jednu chvíli dejcháš, a najednou nic. Konec. Co vůbec Najbrt? Máš nějaký užitečný info? Potřebuju najít důkazy, aby Lindu Najbrtovou zprostiti obvinění. Nemyslím, že by ho zabila. V afektu by po něm možná hodila vázou z dinastie Ming, ale střílet ho chladnokrevně zezadu do hlavy? Na takovej čin není dost odvážná.“

„Ale vysoká je na vraha dost. Úhel střely odpovídá tomu, že daná osoba byla zhruba stejně vysoká, jako Najbrt. Linda měří s deseticentimetrovými podpatky bez pár čísel dva metry, což je, vlastně byla, výška postavy zastřeleného.“

„Hm, zajímavý. Ovšem nelze říct, že bys mi extra pomohl,“ zavrčím krapet podrážděně, protože v duchu dávám Petrovi za pravdu. Jenže musím dokázat opak. Kruci!

„Nejsem tu od toho, abych ti pomáhal, Sáro. Naopak porušuju spoustu pravidel, když s tebou sdílím poznatky z pitvy. Mohl bych lehce přijít o práci, kdyby se to domákli seshora, takže nebruč. Zasloužím trochu víc uznání, nemyslíš?“

Jo, přiznávám, dělá pro mě hodně. Nemůžu být zpruzená jen proto, že říká věci, jak skutečně jsou.

„Promiň, já přece vím, kolik toho riskuješ. Jsem naštvaná na situaci, ne na tebe. V kolik musíš do práce?“

„Mám dva dny volna. Chceš zůstat?“

„Ráda bych, ale potřebuju sebou trošku mrsknout, pokud hodlám Lindu z tý kaše dostat.“

Rozloučíme se dlouhým polibkem. Petrovu náruč opouštím nedobrovolně, ale vydělávat je nutnost, proto si jdu po svých a nechávám drahouška dvěma dnům volna. V taxíku cestou na Malvazinky přerovnávám v hlavě myšlenky, ty třídím podle důležitosti. Linda je najednou svobodným životu o něco vzdálenější a já na rozpacích, jak s nově nabytou informací vlastně naložit.

Pokud skutečně zmáčkla spoušť ona, můžu lehce zapomenout na zbytek peněz, z nichž jsem dostala zatím pouze zálohu. Naštěstí nevratnou, používanou na nezbytný náklady.

Výrazně pookřeju teprve když vystoupím před domem. Obejme mě dobře známý klid. Doma je doma.

Vklouznu dovnitř, klíče odložím na botník. Jdu si sednout k notebooku, do kterého z mobilu přesunu všechny fotky pořízené v ateliéru, kde Najbrt přišel o život. Než se přenos uskuteční, běží mi hlavou zákeřná myšlenka. Z tý jsem opravdu vedle.

Rychle tak seberu mobil, protože volám Vítovi. Jenom tiše doufám, že mi novou, přitom dost splašenou teorii vyvrátí.

Kapitola 3.

„Ahoj Sáro, co tak brzy?“ zajímá Vít'u, když přijme hovor.

„Jo, něco totiž nepočká. Nevíš náhodou o tom, že by se Najbrt chtěl třeba rozvést?“

„A safra! No, možný je všechno. Kluci jsou dospělý, s Yvonne se podle všeho, cítil víc naživu, těžko říct. Dej mi dvě hodiny, zkusím něco zjistit. Miky Kalvoda by mohl patřit k zasvěcenějm. Kdysi spolu chodili do školy a jsou..., tedy byli, nejlepší kámoši. Třikrát v tejdnu tenis, společné grilovačky, znáš to. Zatím čau, brnknu zpátky.“

Na zčernalý displej chvíli koukám jako vyoraná myš. Vůbec nejsem nadšená ze skutečnosti, kam celá věc směřuje. Klientku musím vysekat z něčeho, co zřejmě udělala? Blbost. Synové jsou oba podobnýho vzrůstu, jako Najbrt. Jenže co by pak dělala Linda v ateliéru, kdyby ho nezabila?

Anděl seskočí ze skříně, aby paničku milostivě uvítal doma. Otře se mi o nohy. Pohladím hebký kožíšek, vezmu ho do náruče. Krásně vrní, přitom jemně zatíná drápky do ramene. Vyzařuje teplo a na nepatrnou chvílku, zažene myšlenku na Lindu, coby vraha.

Pokud se Najbrtovi rozváděli, existuje pravděpodobnost, že Linda neunesla pomyslení na fakt, zůstat v pětapadesáti opuštěná, navíc by přišla o podstatnej zdroj peněz. Vždyť nikdy nepracovala. Akorát pobíhala po předváděcích molech, kde na jedný módní show klovla Najbrta, coby zámožnýho podnikatele.

Potom přišla svatba, děti, a naráz byla na modeling stará. Zůstala doma, pořádala večírky pro Najbrtovy klienty, ale také pro vlivný známosti, kamarády. Samozřejmě za účelem získání kontaktů s dalšími důležitými lidmi. Díky organizaci ví hodně o logistice, tudíž nemůže být úplně hloupá, taky nechce zůstat bez prostředků. Proto si mě přece najala.

Znovu sumíruju, co doposud vím. Zadržena na místě činu, skláněla se nad mrtvolou. Nekřičela, neplakala, s policií komunikovala podivně klidně. Zavolala mně, místo svému advokátovi, kterému jsem na její pokyn, volala teprve já. Kdepak. Hloupost Lindě zjevně není vlastní. Stále se držela své verze, že manžela pouze našla. Policie na místo přijela téměř okamžitě, takže pokud ho nezabila, proč se nad ním skláněla? Nebo ho picla a chtěla se ujistit, že je po něm?

Na zbrani nebyly žádný otisky. Střelnej prach na sobě taky neměla. Rozhodně však byla v nesprávněj čas, na nesprávným místě. Přistižena nebo ne, sbalili ji na místě a odvezli. Dal jim vrah snad echo? Klidně mohl. Zastřelil Najbrta, pak zavolal Lindě, vylákal ji na místo činu. Když jela za manželem, zavolal policajty a sám zmizel.

A jak tohle souvisí s mrtvým Lobosem? Souvisí s ním vůbec? Santi se vypařil, pátrají po něm, ale kam by David Santovský šel, když odbouchne chlapa ve svém bytě? Nedává to smysl. Lobos ležel v jeho obýváku mrtvej. Podle hospodyně a paní Santovský nic nechybí. Naopak, obě vypadaly dost vyděšeně, když se jich Talovský ptal, kam Santi mohl zmizet. Svorně tvrdily, že nemají ponětí, kam vůbec šel. Ale tipuju, že ty ženské něco ví. Zatím mě instinkt nikdy nenechal ve štychu.

Zvonění telefonu mě vytrhne z přemýšlení. Vítá drží slovo.

„Ano, Vító?“

„Tak se podrž, Sáro, žádost o rozvod podal Najbrt před měsícem. Linda prý na grilovačce ztropila příšernou scénu. Všichni pak radši zmizeli a Najbrt odjel za Yvonne. Hele, holka, ono je fakt možný, že Lindě nakonec ujely nervy a starýho ve vzteku odpráskla.“

„Hmm, zajímavý. Nenapadlo tě náhodou, zeptat se ještě na předmanželskou smlouvu?“

„Jo, napadlo. Žádnou neměli. On byl tenkrát Najbrt zamilovanej, nic takovýho neřešil.“

„Super, děkuju. Máš to u mě.“

„Vždyť vím. Příště mi zas zacáluješ pití a je vyřízeno. Měj se!“

„Ahoj...“

Předmanželská smlouva není, rozvod je však motivace zcela určitě. Najbrt by si jistě dal záležet, aby nedostala nic. Mohl si dovolit zaplatit právnické eso, které by Lindu v rozvodovém řízení oškubalo o všechny

peníze. V tomhle případě bude dědit bez debat. Přesto nejsem přesvědčená, že křehká Linda zmáčkne spoušť. Kdepak. Nesmím ji hned začít podezírat i já.

Znovu procházím fotky z ateliéru a zkoumám je ve zvětšeným formátu. Nikde známky násilí. Ani na dveřích, který by někdo vypáčil. A proč se Najbrt vůbec zašival? Měl snad ateliér jako místo, kde se mimo zraky veřejnosti scházeli s Yvonne? Pravděpodobně ne. S paní Li přece mohli kamkoli. Nejspíš do luxusního apartmánu v hotelu z řetězce Diamod Hotels, jejichž většinovým vlastníkem byl právě Najbrt. Přítomnost těch dvou by nikomu podezřelá nepřípadala.

Na fotce, kterou chci smazat, si najednou všimnu světlejšího místa na stěně. Jako kdyby tam něco viselo. Jenže jaký obraz mohl Najbrt ukrývat před světem? Rozhodnu se navštívit Lindu. Potřebuju vědět, co na zdi bylo. Je vyšetřována na svobodě, pouze nemá opouštět bydliště. Návštěvy smí přijímat bez problémů.

Hbitě sáhnu po klíčích, hodím na sebe bundu. Do ledvinky, kterou zapnu křížem přes tělo, vložím peněženku, papírový kapesníky a jsem ready to go. Sofina na mě čeká v garáži. Otevřu, vyjedu ven, počkám, až automatické dveře zaklapnou. Nastartuju. Vibrující zvuk motoru působí nefalšovanou radost. Když jsem Sofinu kupovala, chvěly se mi ruce, protože dámský Harley? Yes!

Ve Střešovicích zastavím před číslem 105, v ulici na Průseku. Okamžik pozoruju bílou secesní vilu. Jasně. Jednoduchý a nenápadný styl, aby bohatství neřvalo takovou měrou. Najbrt zřejmě nebyl jen grázl, ale taky uměl žít neokázale. Možná proto byl v hledáčku Talovského poměrně dlouhou dobu. Zaparkuju motorku, vytáhnu klíček ze zapalování, sundám helmu. Tradičně, především ze zvyku, potřepu rukou vlasy.

Stisknu zvonek na sloupku vedle branky. Uslyším nezřetelný, ale melodický vyzvánění. Chvilku se nic neděje, ale náraz se dveře otevrou a já uvidím Lindu ve zcela jiném světle. V černém hedvábném kimonu s potiskem sakurových kvítků a černých pantoflíčkách na podpatku s peřím, působí jako z temný fantasy. Můj dojem podtrhuje i tvrdý líčení. Působí na mě, jako číhající dravec.

„Ach, Sáro, kde se tady berete?“ Linda zní překvapeně, nepříliš potěšeně. Moje chyba, měla jsem zavolat předem.

„Musím se vás na něco zeptat, Lindo. Máte přehled o veškerém vybavení včetně dekorací v ateliéru na Vinohradský? Něco mě zaujalo. Ukážu vám fotku, pokud dovolíte.“

„Ano, vím úplně o všem. Každý špendlík nebo kytku, ale i další věci jsem pořizovala a osobně nechala umístit. Jak jste na to přišla, že něco chybí?“ řekne ostře a rázně, jako bych stála před docela jinou ženou, ne jemnou stárnoucí dámou.

„Tady, vidíte?“ ukážu prstem světlejší místo na stěně.

Nakloní se blíž, protože je skoro o deset čísel vyšší než já a studuje se zaujetím bledý obdélníkový flek.

„No to snad ne! Tam visel můj Munch!“

„Sorry, ale co je Munch?“

„Ne co, ale kdo! Edvard Munch, slavný expresionista namaloval obraz Výkřik, který jsem koupila v dražbě za nehoráznou sumu! Je pryč! Můj ty bože!“ hrouť se, takže jdeme společně dovnitř.

„Proč jste to neoznámila policii?“ položím jednoduchou otázku, když ji bezpečně usadím v obýváku na křeslo.

Najednou je z ní zase mně dobře známá, především jemná, pomalu uvažující, přesto stále krásná žena. Drží se poněkud teatrálně za spánky a zrychleně dýchá. Možná utrpěla šok. Zřejmě větší, než když našla manžela v tratolišti krve.

Stejně se k němu ještě sklonila ve snaze zjistit, zda nějakým zázrakem nepřežil, což může znamenat, že ho mohla střílet, nebo taky ne. Ujišťovala se, že je kaput, nebo živila naději, že ještě dechává? Nicméně dílo mistra Muncha, pro ni má zřejmě daleko větší význam, když reaguje tak přehnaně. Kvůli mrtvému manželovi tak moc nevyváděla. Zvláštní.

„Dali jsme za něj s Richardem kolem dvou set miliónů dolarů,“ zakvílí. „Byl pro děti a teď je pryč! Co mám dělat, Sáro?“ rozbřečí se nekontrolovatelně. Na stole si všimnu karafy. Na chlup stejný, jako v ateliéru. Rozhlédnu se. Z prosklený vitríny vyndám sklenku a naleju whisky.

„Lindo, chcete do ní led?“ ptám se.

„Bože chraň! Ničit whisky ledem!“ Možná má ještě šanci na normální život, protože taky považuju led ve whisky za barbarství. Podám jí skleničku. Zhluboka upije, pak s mírným cvaknutím odloží na la-

kovanou desku teakového konferenčního stolku. Pohledem zavádím o další kousky vybavení a dekorací. Luxus z interiéru přímo sálá, ale necítím méněcennost. Jo, neokázalej luxus člověka neuráží.

„Ještě jedna otázka, Lindo. Neplánoval manžel rozvod?“

„Prosím?! Cože?!“

„Slyšela jste dobře. Skutečně jsem se zeptala na rozvod.“

Vidím, jak bojuje sama se sebou. Nakonec si ještě nalije skleničku, kterou obratem vypije. Zrudnou jí tváře a vypraví ze sebe trhaně: „Zažádal o rozvod. Zblbnul do té čínský mrchy. Že prý nikdo nemusí nic vědět. Pche! Chtěl se mě v tichosti zbavit. Jako kompenzaci nabídnul Muncha a ateliér na Vinohradské.“

„Jakou mrchu máte na mysli, Lindo?“ vyzvídám, protože si chci ujasnit pár detailů o možných podezřelých a taky nenápadně z ní vytáhnout něco víc o Yvonne, co by mi mohlo v pátrání pomoci.

„Přece Yvonne Li. Pochybuji, že o ní slyšíte poprvé, Sáro. Mezi mnou a manželem došlo kvůli ní k hádce, nechtěla jsem na rozvod přistoupit, ale nakonec mohla vyjít s poměrně slušným skóre. Kdybych nabídla Výkřik do dražby, čekal by mě život v apartmánu na Bahamách.“ Drtí si spánky pěstmi a vypadá na infarkt.

„Proč jste mu nakonec na všechno kejvla, když vám to bylo nepříjemný?“ dotírám dál na zlomenou, možná i nebohou ženu.

„Já nevím! Nejspíš ve slabé chvílce. Ted' jsem bez manžela, bez obrazu a jestli půjdu do vězení, nezbude mi asi nic. Do konce života se sem nevrátím. Ale já ho nezabila, věřte mi, Sáro.“ Snažím se věřit. Vážně. Ale vrtá mi hlavou pár věcí.

„O tom budete muset přesvědčit kriminálku, Lindo. Já vám můžu maximálně opatřit důkazy svědčící ve váš prospěch. Každopádně nejsem kouzelník, tudíž žádám o naprostou upřímnost, rozumíme si?“

„Říkám vám všechno, Sáro, copak to nevidíte?! I když se poslední čas nechoval hezky, měla jsem s ním dobrý život. Zpočátku mě skutečně miloval, udělal by pro mě cokoli. Bože! Nechci do vězení. Chci zpátky obraz, najít si milence, chci tančit tango, nechat se ovívat mořským vánkem. Také chci jednou chovat vnoučata na kolenou. Ještě toho chci tolik prožít...“

Ramena se Lindě dočista otřásají, jak začíná opět hystericky vzlykat. Otékající obličej nabírá barvu zralého rajčete a proud slz rozpíjí řa-

senku. Ta svého manžela asi nezabila. Možná by mu něco hodila na hlavu, což by ho leda tak naštvalo, jelikož by mu vyrobila na hlavě bouli, ale pevně držet pistoli, klidně vystřelit? Nemožný. Že by si někoho najala? Zvážit bych měla každou okolnost. Co když...? Nahlas však řeknu:

„Dostanu vás z toho, Lindo. Udělám maximum, abych pomohla. Mám dojem, že se smrtí vašeho muže, začíná odvíjet zajímavěj, zřejmě trochu nebezpečnej případ. Sama jsem zvědavá, kam až mě pátrání zavede.“ Prolomím si prsty na rukách, abych uvolnila napětí, který se na mě z Lindy lepí, jako mokré triko na tělo.

„Snažte se, Sáro. Já... nemůžu se na nikoho spolehnout. Richard...“ Je momentálně evidentně bezmocná a začíná blábolit. Čas ukončit plkání, který mi stejně dává jenom víc otázek než odpovědí. Protože chci Lindu maličko uklidnit, tak ze mě vypadne: „Pro jistotu si pořiďte ochranku, aby vás hlídali ve dne v noci. Nikam nechodíte sama. Nepřijímejte žádný návštěvy. Kdyby přišel někdo známej, i toho nechte prohledat. Nic, co si sama nenalijete, nepijte. Nejezte jídlo, který si osobně nepřipravíte. Pokud máte nějakou důvěrnou přítelkyni z dětství, která by s vámi mohla na čas zůstat, zavolejte jí. Samozřejmě až ve chvíli, kdy danou osobu proklepnu. Teď musím jet. Opatrujte se.“

Zanechávám Lindu samotnou, ale zvednu telefon a volám Vítovi. Nebere to. No nic, jistě zavolá zpátky. Sedám na Sofinu a zaměřím domů. Cestou potkávám škaredou nehodu, ale na místě je sanitka i policie, proto jedu dál. Před domem sesednu z mašiny, dálkovým ovládáním otevřu garážové dveře. Zavezu stroj dovnitř, odložím helmu, ale v hlavě mi neustále bzučí roj myšlenek, jako podrážděný včely.

Vyjdu schody do patra, kde za sebou dveře zabouchnu razantněji, než jsem měla v úmyslu. Randálem Anděl nadskočí, leknutím udělá přemet, zaprská a zavřeští. Je na něj pohled pro bohy. Chlupatá koule se mi přežene kolem nohou třikrát dokola, což mě nečekaně rozesměje. Abych zmírnila jeho šok, jdu pro sušenou grundli, kterou si ho hodlám usmířit.

Jakmile ucítí její vůni, přestane vyvádět. Tře se o nohy, vrní, jemně mňouká. Vznáší žádost o ňamku, s níž ráda vyhovím. Vylekala jsem ho zbytečně. Náhle uslyším klepání na dveře z chodby. Síma zaregis-